

...

Ale i skromné výsledky, kterých jsem dosáhl, mi daly sílu a víru, že jsem šel správným směrem. Ty věci a jevy, které jsem považoval za základní, byly v učeních Východu chápány jako velké úspěchy. Ale já jsem věděl, že to vše byla jen „školka“ a odpovídajícím způsobem jsem se k nim stavěl. Mnoho věcí, které tato učení považují za velké úspěchy se odehrály již v mém dětství a byly pro mě normální. Nepřemýšlel jsem o nich jako o něčem neobvyklém, myslel si, že byli běžné a děly se každému.

Později, když jsem byl student, pochopil jsem, že mnoho věcí, které se mi děly, se jiným nestávaly, ale ani potom jsem o těchto věcech nepřemýšlel jako o něčem neobvyklém, nadpřirozeném. Jednoduše jsem vzal na vědomí, že se od ostatních trochu liším, a jednoduše doufal, že se pomocí těchto vlastností dostanu blíže k pochopení přírody. Poté, co jsem objevil transformaci mozku a ducha, se mé poznávání přírody urychlilo. Začalo se mi neustále dostávat potvrzení, že když osoba projde určitou kvalitativní transformací, může dělat téměř cokolic, co učení Východu považují za vysoké úspěchy/dosažení.

Nejzajímavějším faktem bylo, že toho člověk mohl dosáhnout ne v důsledku jeho vysoké úrovně duchovního vývoje (což je také žádoucí), ale díky určitým vlastnostem jeho genetiky. Nakonec, všechny tyto manifestace, které jsou ve východních učeních brány jako manifestace vysokého duchovního vývoje, jsou v relaci jen ke genetickým predispozicím jedince, nikoliv k jeho stupni duchovního vývoje.

Jelikož mými transformacemi prošlo celkem mnoho lidí, mohl jsem pozorovat, že dokonce ani přítomnost nových schopností, které jsem pro ně vytvořil, nezvýšila stupeň jejich duchovní vyspělosti, a někdy i vyústila k něčemu celkem opačnému. Když osoba dostala takový dar, začala jít evolučně nazpět, protože nebyla schopna s mým darem správně zacházet a používala ho k věcem, k jakým nebyl zamýšlen. Viděl jsem, že lidé, kteří takovou evoluční transformací prošli, nebyli schopni skutečně pochopit, co se odehrálo, ačkoliv jsem se jim pokoušel dát kompletní porozumění jevu.

Dal jsem lidem nástroj a pravidla jeho použití – co by měli dělat a co by neměli dělat. Lidé mne vyslechli a pak dělali všechno po svém, myslíc si, že sami vědí lépe. Namísto toho, aby své nové schopnosti zvládli a pracovali, pracovali a pracovali za účelem pochopení nového vědění a nových schopností, daným jim náhodou a přírodou, mnoho z nich se obrátilo na „velká“ východní učení. Pravděpodobně si mysleli, že najdou poznání přesně tam a ne v radách nějakého neznámého Levašova.

Navdory faktu, že jsem to byl já, kdo jim tyto nové schopnosti dal, nepovažovali za nutné naslouchat mým vysvětlením jak, proč a nač by je měli používat. Většina lidí, kteří prošli transformací mozku, se mými doporučeními ohledně používání jejich nových schopností neřídila. Detailně jsem vysvětloval, jak pomocí procesu skenování získat přesné informace (což je velmi důležité) a na základě těchto informací zpracovat kvalitativní analýzu za účelem nalezení nejefektivnější taktiky a strategie.

Většina si myslela, že byli schopni dělat vše správně, lépe než já. Myšlenka, že to nebyli oni, kdo vymyslel a provedl kvalitativní transformaci mozku, se nějak nepodařilo vstoupit do jejich hlav. Tu jsem prováděl já, a už kvůli tomuto faktu jsem rozuměl lépe než kdokoliv jiný, jak to vše musí fungovat. Vždy jsem byl ohromen lidmi, kteří slepě uctívali vše, co jim bylo diktováno skrze masmédia nebo „veřejné mínění“. Našlo se (a náchází se) málo lidí, kteří naslouchali podstatě toho, co jsem říkal, nikoliv obecně uznávaným konceptům. Jestliže o vás masmédia neinformují, veřejné mínění o vás mlčí, jestliže nemáte „vědecké“ tituly, váš názor nikoho nezajímá, dokonce ani když děláte věci, které nikdo nikdy neudělal, a můžete vysvětlit to, co nikdo nikdy nevysvětlil.

Toto nepíši, protože bych byl uražen/zklamán. Ve skutečnosti pro mě nechota lidí přijímat mé poznání nic nemění, protože stále pokračuji cestou, kterou jsem si zvolil. Upřímně, nemá pro mne význam, zda se bude osoba řídit mými doporučeními a zda bude či nebude svůj dar používat správně (negativní použití je automaticky blokováno). Jediná věc, která mne mrzí, je ta, že když člověk dostane „do rukou“ nové kvality a schopnosti, nepokračuje dále, ale jednoduše ztrácí čas,

namísto aby šel mílovými kroky kupředu!

Co se týká „Velkých“ Východních učení, mohu říct následující. Mnohem později jsem potkal ženu (nebudu uvádět jméno, protože problém není jen v její osobě), která měla, a stále má, titul mahatmy. Setkal se s ní jeden z mých studentů a řekl jí, že umím transformovat mozek, lidského ducha atd. Když mi zavolala, zajímala ji jediná věc – zda mohu udělat podobnou transformaci pro ni! Měli jsme několik hovorů a nenašel jsem žádný důvod, proč bych pro ni měl transformaci udělat. Neslyšel jsem nic, kromě jejího osobního přání. Stalo se to v době, kdy jsem již přestal dělat mozkové transformace pro kohokoliv, kdo jen přišel a chtěl. Jednou nebo dvakrát mě požádala pomoci jí s vyloučením nějakých lidí, ale viděl jsem z její strany jen spotřebitelský přístup, který jsem v lidech nikdy nemohl vystát.

Během našich konverzací jsem se zeptal, zda ví, jak Hindové získali Védické vědění. Odpověděla, že toto vědění přineslo sedm bílých učitelů, kteří přišli ze severu, přes Himaláje, žena-mahatma věděla, že Vědy byly předkům Indů dány, že nebyly jejich vlastním výtvozem. Věděla, co vědí všichni mahatmové, a nejen v indii. Ale navzdory tomuto pokračují v podvádění zbytku světa tvrdíc, že je to jejich vlastní učení.

Ale to není vše. Zeptal jsem se jí, co učí učitel ve školce? Zda začne učit děti, které ještě neumí číst a psát, kvantovou fyziku? Nebo je začne nejprve učit abecedu? Myslím, že není třeba vysvětlovat, jak odpověděla. Načež jsem se zeptal, na jakých základech Hindové-děti, když dostali od bílých učitelů základy védického vědění, překroutili ho a přivlastnili si ho, na jakých základech ho nyní nabízejí světu jako jejich Velké Duchovní Učení? Jak je možné mluvit o něčem Velkém a Světlem, když je toto „velké“ a „světlé“ založeno na lžích a podvodech? Na tuto otázku jsem odpověď nedostal. Nicméně, každý duchovní člověk, nemluvě o mahatmech, musí být ze všeho nejvíce čestná a upřímná osoba. Ale velmi rošířená „velká“ východní učení dokonce ani nezmiňují, odkud pocházejí. Bylo by to pochopitelné, kdyby nevěděli, ale oni vědí a mlčí, nechce se jim jednoduše ztratit status „velkých učitelů“, kteří navíc překroutili to, co jim bylo předáno.

A taková pozice podvodníků, i když pochopitelná, značí naprostý nesoulad mezi tím, co říkají a tím, co dělají. A pamatujte, toto se vyskytuje na úrovni mahatmů - nejvyšší duchovní hierarchie v Indii ...

27. Problémy vertikální evoluce

Pojďme nyní popřemýšlet nad tím, jak můžeme vyřešit problémy, které se objeví, když člověk šplhá po evolučním žebříku. Jak již bylo řečeno, každé další materiální tělo ducha je tvořeno menším a menším počtem buněk fyzického těla. Ukazuje se, že každé následující tělo lidského ducha je jednodušší a jednodušší, a sedmé materiální tělo pak připomíná něco jako Volvox (*druh řas, která formuje kruhové kolonie o počtu buněk menším než 50.000, pozn.překl.*), malou kolonii identických jednobuněčných organismů. Nastává velmi zajímavá situace – evoluce života na fyzické úrovni probíhala od jednobuněčného do komplexního mnohobuněčného organismu, který byl schopen vývoje na úroveň, kde se stává možným vznik mysli. Když se odehrává vertikální evoluce mysli, proces probíhá opačně – z komplexního mnohobuněčného organismu na úrovni fyzického těla ke shluku buněk, které tvoří sedmé materiální tělo! Vyvstává potom otázka - mají Hindové o maximálním počtu těl, které člověk může mít, pravdu? Jak mohu mít sedmnáct těl ducha?!

Nejpřekvapivějším faktem bylo, že kvalitativní struktura těl mého ducha se s každým následujícím tělem nezjednodušovala. Naopak, každé vyšší tělo bylo více propracované a komplexní. Nicméně, nebyly tvořeny shlukem buněk fyzického těla. Je to možné? Protiřečím si, nebo z nadměrné zátěže mého mozku blázním?! Můžu vás ujistit, že jsem zcela jistě „při smyslech“ a nikoliv proto, že bych se přeceňoval, ale proto, že zdánlivá kontradikce se objevuje, jen když o tom někdo nepřemýšlí, ale tluče hlavou o zed' namísto toho, aby se zastavil a trochu o tom

přemýšlel! Udělal jsem právě toto.

Když jsem porozuměl povaze života a lidského vědomí, narazil jsem na toto dilema, nad kterým jsem začal rozjímat. Možnosti lidské mysli jsou určeny organizační komplexitou lidského nervového systému, primárně mozku, který je nástrojem rozvoje člověka, a schopnostmi mozku dále určují možnosti vývoje. Proto jsa nástrojem tohoto vývoje, lidský mozem se zároveň stává jeho brzdou, protože počet neuronů je omezen objemem mozkovny. Zdálo by se, že síla nástroje poznání (mozku) je přímo závislá na objemu mozkovny.

Fakta ukazují, ze mozkovna druhu Homo Sapiens se za posledních čtyřicet tisíc let života na Midgard-Zemi nezvětšila, ale naopak se zmenšila. Proto je těžké pochopit, proč dnešní vědci předpokládají, že člověk bude v budoucnosti mít disproporčně velkou hlavu. Možná je důvodem mylná představa, že mentální kapacita je určena počtem neuronů v mozkovně.

Tento obvyklý mechanistický přístup moderní vědy je založen na kompletním nepochopení podstaty živé hmoty obecně a podstaty mozku konkrétně. Moderní věda nedokáže vysvětlit, co to doopravdy je vědomí, co to doopravdy je paměť, jak člověk myslí, atd. Vše to směřuje k pozici – člověk myslí, protože má vědomí. To je podobné odpovědi - „vítr fouká, protože větve se kymácejí“. Moderní věda nemá na tuto otázku žádnou rozumnou odpověď, jen nekonečné koncepty, které si velmi často protirečí! To je ten problém! Když se mi podařilo porozumět povaze živé hmoty a principu práce lidského mozku, došel jsem k závěru, že lidská paměť, vědomí a proces myšlení se neodehrává na úrovni fyzického mozku, ale na úrovni druhých, třetích, atd.. materiálních těl neuronů mozku.

První myšlenka „probleskla“ hlavou člověka, když se druhá a třetí materiální těla (éterické, astrální) neuronů spojila a vytvořila horizontální řetězce! Od té doby v hlavách lidí „obíhají“ myšlenky. Když se těla neuronů spojí na úrovni ducha, vytvoří to základ pro vznik vědomí a mysli. Proudí informací, které procházejí fyzickými neurony mozku nemění jejich vnější podobu/tvar, ale jen jejich biochemický profil a to ještě jen na velmi krátkou dobu. Proto se fyzické neurony mozku téměř vůbec nemění. Tento fakt je potvrzen výzkumem procesů v mozku prováděných moderní medicínou/vědci. Během procesu myšlení se v žádném neuronu nic nemění, kromě změn iontové rovnováhy, a to ještě velmi nepatrných! Nejzajímavější věcí je, že neurony mozku reagují téměř okamžitě nezávisle na typu mentální aktivity, nebo oblasti mozkové kůry aktivované v procesu té či oné intelektuální aktivity.

Jakkoliv usilovně vědci hledali v neuronech lidského mozku myšlenky, nemohli je najít, protože tam nikdy nebyly! Myšlenkový proces se odehrává na jiné materiální úrovni neuronů. Fyzické neurony pouze tento proces umožňují, ale nepodílejí se na něm (jen poskytují ostatním úrovním mozku potenciál a informace získané skrze smysly). Vznik vědomí je bez této základny nemožný, nicméně vědomí a mysl je zakotveno na jiných materiálních úrovních.

Když jsem si toto vše uvědomil, pochopil jsem, že klíč není v objemu mozkovny nebo počtu neuronů, vůbec ne! Počet neuronů je důležitý jen v prvotní fázi vzniku vědomí, protože mysl se objevuje, jen pokud začne interagovat určitý minimální počet neuronů. Počet interagujících neuronů je extrémně důležité v počátečním stádiu vývoje, ale dále už ne. Když jsou splněny nutné a dostatečné podmínky pro vznik mysli*, tyto neurony přestanou hrát určující roli.

Když mysl již existuje, vyšší materiální těla neuronů, druhé a obzvláště třetí (a také čtvrté, páté, šesté, atd.. pokud jsou přítomny) začnou hrát určující roli. Tyto materiální těla jsou také součástí lidského mozku, ale většina lidí si vůbec neuvědomuje jejich existenci. Ale jak se říká: „Neznalost zákona neomlouvá“. V tomto případě neznalost zákonů přírody nezmění jejich *modus operandi*.

.....
.....
.....
.....

* See N. Levashov *The Final Appeal to Mankind and The Spirit and Mind*, Vol. 1 and 2.

Jistě, neslyšel a nečetl jsem zdaleka všechno, ale myslím, že pokud se toto někdy stalo, musí to zanechat stopy v mýtech a legendách. Ale až dosud jsem na nic podobného nenarazil. A dokonce i když by někdo zkusil tento druh věcí a selhal, a já bych o tom věděl, nezastavilo by mě to před vlastními pokusy. Něčí neúspěšný pokus neznámá, že můj pokus musí nutně selhat. Proto jsem neměl žádné pochyby, že bych to měl udělat. A slova, že je něco jednoduše nemožné, nebo že jsem prostě blázen, mě nikdy nezastavila.

Nikdy jsem se nebál jít proti proudu a vlastní zkušenost mi opakovaně ukázala, že mohu úspěšně dělat něco údajně nemožného, i když mi bylo řečeno, že to nikdy nemůže být uděláno. Na začátku mé cesty jsem se brodil proti proudu s určitými obavami a přemýšlel: co když mají všichni ostatní pravdu a já se pletu? Ale i tehdy jsem uvažoval, že bych to měl zkusit a dopátrat se jádra věci sám. Mimoto, nedělal jsem to vše proto, abych něco někomu dokazoval, ale za účelem nalezení porozumění, v první řadě, pro sebe. A názory ostatních lidí, jež považuji za jejich právo, mě nikdy nezastavily, bez ohledu na to, jak „šílené“ byly mé nápady. Po pravdě řečeno, nevykřikoval jsem o tom, co se chystám udělat – prostě jsem to udělal!

.....
.....

(pozn. překl.: na konci druhého dílu autobiografie je část, která je zde vynechána, částečně zveřejněna)

Výsledkem této akce jsem získal fundamentálně nový neuron mozku ... načež jsem se rozhodl nahradit všechny mé ostatní neurony podle obrazu a podoby tohoto nového. A opět jsem uspěl... Trochu jsem si s tím pohrál, opakujíc celou „proceduru“ několikrát. Poté jsem se rozhodl stejným způsobem upravit všechny ostatní buňky mého těla: procesy zavíjení a rozvíjení nově vytvořených struktur na jiných úrovních reality se navenek neprojevovaly, tj. na mém fyzickém vzhledu se nezměnilo nic.

Jak nádherné! Bylo možné vytvořit něco neuvěřitelně velkého na jiných úrovních a „přípevnit“ to k něčemu neuvěřitelně malému (relativně) na fyzicky hmotné úrovni, například k mému vlastnímu fyzickému tělu a dokonce i k jedinému neuronu! Má duše jásala, protože se mi to podařilo a uvědomil jsem si neomezené možnosti tohoto objevu. Přesně kvůli věcem, které jsem udělal, jsem mohl mít jakýkoliv počet těl ducha, namísto počtu indikovaného v učení Indů. Ale nejdůležitější věc nebyla samotný počet těl, ale fakt, že mi můj přístup dovolil prolomit přirozená (daná přírodou) omezení vývoje. Není mi známo, zda se to povedlo i někomu jinému, a případně, jak se mu to povedlo; ale mně se to podařilo výše popsanou cestou! Je také důležité, že mi můj přístup dovolil vyřešit problém jednou a provždy! To jsem pochopil až mnohem později...

Když jsem zjistil, že mám již sedmáct těl ducha a pochopil, jak se to stalo možným, začal jsem s těly svého ducha pracovat vědomě. Jádro věci tkví v tom, že každé tělo ducha dovoluje interagovat s těmi vesmíry nebo úrovněmi reality, s kterými je v harmonii. Jinými slovy, za účelem ovlivnění toho či onoho prostoru je v první řadě nutné mít kvality a vlastnosti, které jsou s tímto prostorem nebo úrovní v souladu. Například, za účelem ovlivnit fyzicky hmotnou úroveň musíme mít fyzické tělo a pět smyslů, které nám zprostředkovávají informace o okolním světě.

Představte si situaci, kdy osoba nemá ani jeden smyslový orgán – nemá zrak, sluch, hmat, chuť ani čich. Svět okolo ní existuje a ona má fyzické tělo, ale nebude schopna žít, nemluvě o vývoji! Tuto možnost nám dávají teprve naše smyslové orgány – poskytují mozku informace o okolním světě. Nicméně, je to naše fyzické tělo, které má smyslové orgány; aby člověk mohl pracovat na jakémkoliv jiné úrovni reality, musí mít tělo, které této realitě odpovídá, a smyslové orgány, které dovolí získat informace o všem, co se na dané úrovni děje. Dobrá, když ne o všem, tak alespoň o vitálně nutných věcech, díky kterým lze konat s plnou odpovědností a vědomím. Struktury mozku, které jsem vytvořil, byly oněmi „smyslovými orgány“ pro jiné vesmíry/prostory a úrovně reality.

Takže, vytvoření jak nových těl ducha, tak nových struktur mozku vytváří optimální podmínky pro duchovní vývoj v plném smyslu onoho slova, což znamená, že když člověk podobnou transformací projde, získá nové „smyslové orgány“ absolutně odlišného typu, a přesně toto mu umožní účinně pracovat v ostatních úrovních reality, v jiných vesmírech a v neposlední řadě mu to umožní posouvat se ve svém vývoji kupředu, pronikajíc do nových prostor/vesmírů a úrovní, do jakých se technickými prostředky nikdy nikdo nedostane!

Avšak aby se toto vše stalo možným, je potřeba provést nutné změny s nejvyšší přesností, jaká je možná. Proto Světlaniny vrozené schopnosti a má transformace jejího mozku a ducha vytvořily ideální podmínky pro její rychlý postup. Fakt, že Světlana lehce rozuměla, co se během mé práce dělo a mohla mi účinně pomáhat, sehrál důležitou roli. Mohl jsem vytvořit nové schopnosti pro mnoho lidí, jejichž genetický make-up byl za tímto účelem dostatečně pružný, ale nebylo možné každého naučit myslet a vnímat nové věci novým způsobem. Bylo jen možné nasměrovat osobu správným směrem, dát jí metody a strategie pro zvládnutí jejich nových vlastností a kvalit, ale „strávit“ toto vše musela osoba sama, nechat to projít svým vědomím a dosáhnout pomocí nového vědění osvětlení! A to se ukázalo být pro většinu lidí extrémně obtížné. Protože, když ode mne lidé dostali nové kvality a schopnosti, téměř všichni si začali „vytvářet“ své vlastní pochopení a vnímání, včetně toho, jak a k čemu používat můj dar.

Téměř nikdo se nezamyslel nad faktem, že by měli strávit mnoho času zvládnutím dokonce i základů toho, co dostali, nemluvě o nezávislých akcích. Pravděpodobně na tom mám částečnou vinu, protože jsem je nechtěl soustavně upozorňovat, že by měli být velmi opatrní a důsledně následovat všechna „pravidla použití“, která jsem jim dal. Ve skutečnosti by nejspíše potřebovali miliony let, aby získali jen zlomek toho, co ode mne dostali najednou, pokud by vůbec byli schopni takové úroveň nezávislým vývojem dosáhnout.

Nechtěl jsem někoho urazit, neustále „ukazujíc, kde je jeho místo“, kdybych říkal, že mají velmi daleko do toho, aby byli schopni dělat to, co já, nemluvě o tom, jít dále. Prohlašuji to o sobě ne z důvodu, že bych se tak vysoko cenil, ale proto, že aby byl někdo schopen jít dále než já, musel by nezávisle udělat vše, čeho jsem dosáhl já. Nicméně, zkušenost ukázala, že většina lidí nebyla schopna ani dobře porozumět tomu, co jsem pro ně vytvořil a jak to používat!

Pravděpodobně mám částečnou zodpovědnost za to, že se takto lidé chovali, protože když prošli transformací, získali možnost pozorovat mé akce, které vytvořili iluzi, že je to vše velmi snadné. Stalo se to, protože na vlastní „oči“ viděli, jak rychle a snadno jsem udělal tu či onu věc a získali iluzi, že sami budou schopni téhož, ne-li více! Teoreticky to možné bylo, ale v praxi vysoce nepravděpodobné. Ale to jsem se jim dokonce ani nepokoušel říkat, protože by má slova mohla být špatně pochopena jako můj „strach“, aby mne nepřekonali, a proto jsem se je pokoušel „zastrašit“ těmito „strašidelnými historkami“, aby se se do podobných věcí vůbec nepouštěli.

Tento sebeklam došel do bodu, kdy lidé „zapoměli“, že jsem to byl já, kdo jim dal vše, co měli, a že svými úsilím nevytvořili a nedosáhli ničeho, ale jen to ode mě pasivně obdrželi! Nemělo žádný smysl, abych jim dal nové kvality a schopnosti a pak jim je začal závidět! Ale o této zjevné věci nikdo nepřemýšlel, a mé pokusy naučit je správně používat jejich dar byly chápány jen jako pokusy „zastavit“ jejich „růst“.

Bez ohledu na to, jak absurdně to může znít, přemýšleli tímto způsobem vždy, když jsem se je pokoušel před něčím varovat! ... Jeden další důvod pro takovou antipatii měl pravděpodobně kořeny ve faktu, že se mnoho lidí, kteří prošli transformací mozku, stalo svědky a účastníky v cestách vesmírem a časem, které jsem prováděl. Obrazně řečeno, byli během cest pasažéry, které jsem nesl na svých „ramenou“. Přenášel jsem sebe i je na jiné planety, jiné galaxie i do jiných vesmírů, stejně jako do minulosti. Stali se svědky mých akcí, kontaktů s jinými civilizacemi a vesmírnými hierarchiemi, a zároveň je toto vše nestálo žádné úsilí.

Aby něco takového bylo možné, musel jsem vytvořit potřebný potenciál a nové vlastnosti a kvality. Byli jen pozorovatelé, a proto získali falešnou představu, že je to vše velmi snadné. Nesměřoval jsem jejich pozornost k tomuto faktu, protože jsem je nechtěl jsem urazit/ranit, vědomě nebo ne. A jejich chápání bylo odlišné.

Nepřiváděl jsem jejich pozornost k faktu, jak mnoho svého potenciálu jsem potřeboval při vykonávání té či oné akce, kdy jsem se zároveň pokoušel neukázat, jaká zátěž to pro mě byla, když jsem se jen silou vůle přinutil stát pevně vzpříma, abych se naprostou únavou „nevyvrátil na místě“. Jediný projev enormní zátěže, který mí „pasažéři“ mohli pozorovat, byla má výrazná bledost. Nikdo z nich nebyl svědkem, jak jsem se, když jsem dorazil do svého „doupěte“, svalil naprosto vyčerpán na postel a „odpojil se“. Nikdo to neviděl a téměř nikdo o tom nevěděl. Všichni viděli jen mou externí, veselou a neuvěřitelnou stránku a mnoho mých „pasažérů“ získalo pocit, že to vše bylo extrémně snadné.

Během našich výletů jsem velmi dbal o to, abych vyvořil pro mé spolucestující ochranu před jakýmikoliv útoky. Toto také z „nějakého“ důvodu uniklo jejich pozornosti. Viděli jen výsledky mého konání, jen naprostou špičku „ledovce“ mé práce, a chtěli umět totéž. Získali v jejich myslích dojem, že toto vše nevyžadovalo žádnou námahu. Když začaly náznaky, že si přejí dělat také takové věci, začal jsem jim vysvětlovat, že na to nejsou připraveni a doporučil jim začít se učit, jak správně skenovat, jak zpracovat informaci, vytvořit správnou taktiku a strategii za účelem realizace toho či onoho úkolu. Doporučil jsem jim, že by měli začít s velmi obyčejnými věcmi, které nebyly ani pozoruhodné, ani „heroické“. Řekl jsem, že bylo velmi důležité získat schopnost bleskové práce – bleskové analýzy a bleskového rozhodnutí. Aby se v tomto všem získalo určité mistrovství, bylo na to nutné vynaložit enormní množství času a práce, než by byli schopni nezávisle i jen „vykouknout“ ven. Ale má vysvětlení šla ve většině případů jednoduše jedním uchem tam a druhým ven. Namísto, aby mi naslouchali, si tito lidé mysleli, že se je pokouším vystrašit, aby se nepokusili dělat nic na vlastní pěst a takto bych jim zabránil v uskutečnění jejich „velkých“ skutků. Jejich zaslepenost se stala absurdní. Toto mě silně znepokojilo ještě z jiného důvodu – při tomto stavu věcí se nebylo možno na nikoho spolehnout. Nikdo se nemohl stát v mé práci mým druhem ve zbrani, mým spolubojovníkem.

Světlana byla v tomto ohledu vzácná výjimka. Velmi rychle pochopila vše, co se kolem nás odehrávalo a nikdy si nemyslela, že se jí pokouším nějak omezovat, když jsem jí vysvětloval, co je co. Byla skutečná radost s ní pracovat, mimořádně rychle pochopila každou situaci a cítila se v ní hned jako ryba ve vodě! Kompletně jsme si navzájem rozuměli a během mých experimentů jsem mohl velmi rychle navrhnout všechny vzory a v kritických situacích konat rychleji a efektivněji. Pamatuji si její nepopsatelné okouzlení, když jsem jí poprvé ukázal Velký Vesmír. Neuvěřitelné, na zemi neexistující barvy a dechberoucí krása Vesmíru ji naplnily radostí a obdivem k takové přírodní majestátnosti. Obzvláště ohromená byla, když poprvé navštívila obydlenu planetu a naučila se telepaticky interagovat s jinými inteligentními bytostmi. Za tímto účelem, aby mohla adekvátně přijímat myšlenkové formy, jsem pro ni často musel vytvářet nové mozkové struktury. Bylo to zvláště nutné v případech, kdy se principy myšlení a logické základy jiných inteligentních bytostí velmi odlišovali od našich.

Tak či onak, Světlana se velmi rychle stala mým spolubojovníkem. Konečně našla to, po čem žíznila celý život. Nakonec, naše setkání nebylo vůbec náhodné. Stalo se, že jsme oba přijeli do Moskvy téměř současně v roce 1988. Ona se zajímala o hledání odpovědí na otázky, jež jí nedávaly spát od dětství, já jsem se zajímal o zodpovězení těchto otázek každému, kdo hledal pravdu. Přinejmenším, přál jsem si s ostatními sdílet své poznání. A toto bylo spojeno s Moskvou, protože jen v Moskvě bylo možné dělat obě věci zároveň, pokud by štěstí přálo. A nám zcela jistě přálo – naše osudy se protnuly.

Osud je někdy velmi podivný. Vše náhodné je nutné, a vše nutné je náhodné. Jinými slovy, pokud provedeme překlad z tohoto filozofického jazyka do našeho „normálního“ jazyka, tato fráze může být řečena takto: „Neexistuje žádná náhoda!“. Nazýváme náhodným všechno, čemu zatím neumíme porozumět, ale čehož jen pozorujeme projevy/manifestace. Fakt, že jsme téměř zároveň přijeli do Moskvy a neuvěřitelnou náhodou se potkali, nebyl žádná náhoda, jak jsme mnohem později pochopili.

Chtěl bych dodat jen jednu věc, zvláště pro skeptiky, kteří jistě budou spěchat s tvrzením typu „každý si má tendenci o svém vlastním osudu vymýšlet tento druh věcí“. Zním jejich argumenty,

ale oni neznají mé. Proto bych, předtím, než budu pokračovat, chtěl říct skeptikům, že vím, jak mnoho lidí přijelo do Moskvy s cílem hledání pravdy a „osvícení“. Nicméně, zde to není otázka statistik, ale faktu, že Světlana hledala přesně mě, aniž by měla jakoukoliv představu, jak vypadá moje pozemské fyzické tělo. Na podvědomé úrovni měla za cíl být přesně tam, kde se objevím. Ona, profesionální zpěvačka a návrhářka, zanechala obou kariér na vrcholu své popularity a odjela do Moskvy jako reportérka, jejíž pracovní aktivity byly přímo spojeny s oblastí paranormálních jevů. Musela zvládnout novou profesi TV reportérky a podařilo se jí to velmi dobře. Na tomto poli se jí podařilo dosáhnout enormních úspěchů. Její interview pro evropské stanice byly unikátní. Například, podařilo se jí uskutečnit interview s Patriarchou Alexejem (hlavou ruské ortodoxní církve), které se uskutečnilo v jeho rezidenci, což se nikdy předtím nestalo. Také poprvé v historii získala povolení filmovat ortodoxní pohřební obřad. Také se jí podařilo v poměrně krátké době najít v SSSR mnoho zajímavých a neobvyklých osob, z nichž mnoho se jen díky ní stalo známými, nejen v mé zemi, ale i v zahraničí. Ale to je jiný příběh...

Toto vše říkám, aby ukázal Světlaniny všestranné talenty, které se neomezují na ty, které jsem právě popsal. Ale zároveň bylo jejím nejnvtitnějším snem nalezení odpovědí na otázky, které ji trápily od dětství – proto odešla z domova a odjela do Moskvy...

Když jsem u ní provedl několik transformací, její koncept Vesmíru se posunul z oblastí čistě filozofických teorií a hypotéz teoretické fyziky do oblasti objektivní reality. Zanořila se do Velkého Vesmíru, jako dítě, které našlo dlouho ztracenou hračku. Neuvěřitelná krása a variabilita Vesmíru, možnost téměř instantního cestování na téměř libovolnou vzdálenost při zachování plného vědomí, aktivity a schopnosti o kterých by nesnili ani ti nejtalentovanější spisovatelé imaginativní fikce, to vše Světlanu naplnilo úžasem a radostí: vrhla se do Velké Vesmíru s otevřeným srdcem a s dětskou naivitou, skutečně věříc, že mezi takovou krásou se nemůže nic špatného stát, ani obecně, ani jí konkrétně. Naneštěstí, takovým vnímáním člověk operovat na naší modré planetě, ani ve Vesmíru nemůže, nazdory jeho kráse a bohatosti je v něm mnoho nepříjemných věcí, možná dokonce horších, než naše pozemské ohavnosti.

Když Světlana získala svou „vstupenku“ do Vesmíru, začala se tam „procházet“, hledajíc jiné civilizace, obydlené planety atd. Během těchto „procházek“ potkala další „poutníky“, jen ne všichni z nich tam byli se stejným cílem jako ona – poznávat Vesmír a jeho rozmanitost. Žádní jiní obyvatelé Země mezi nimi pochopitelně nebyli. Jeden z principiálních důvodů tohoto je falešný systém konceptů a vývoje, který byl nadiktován Temnými Silami skrze mnoho „duchovních“ učení Východu, jejichž podstata tkví v myšlence opuštění fyzického těla. V tomto případě je vzdálenost, kam se duch může dostat, limitována úrovní vývoje osoby a délkou tzv. „stříbrného vlákna“, které spojuje prázdné fyzické tělo osoby a jeho ducha.

Každému rozumnému člověku musí být jasné, že toto „stříbrné vlákno“ je velmi, velmi krátké i když je nataženo na maximum, když uvažujeme v měřítcích vesmírných vzdáleností. S takovýmto „vodítkem“ se jeden nemůže dostat příliš daleko, dokonce ani v limitech Midgard-Země. Proto mezi vesmírnými „poutníky“ nejsou žádní obyvatelé Země.

Když osoba podstoupí transformaci mozku podle mé metody, osvobodí se od tohoto druhu omezení. Pro cestování ve vesmíru není třeba, aby duch opouštěl tělo. Přemístění se děje, když je duch v těle, a pro důvody popsané výše téměř neexistuje omezení pro cestování na jakoukoliv vzdálenost, jak v prostoru, tak v čase – do velmi vzdálené minulosti i budoucnosti (miliardy let). Mimoto může osoba vědomě jednat, namísto aby byla jen přihlížející, což nastane, když duch opustí tělo. Toto nejsou domněnky, ale fakta.

Tedy, Světlana získala tuto „hračku“ a vrhla se do světa Velkého Vesmíru. Jako každý, měla sen navštívit jiné planety, potkat jiné myslí. Když tuto možnost konečně dostala, byla neuvěřitelně šťastná. Jako dítě se ponořila s čistou a otevřenou duší do nekonečného a úžasného „oceánu“ Vesmíru. Nějakou dobu měla štěstí, protože potkávala jen Světlé Hierarchy. Její potěšení neznalo mezí, když potkala užasnou světlou bytost, se kterou se spojila, a podařilo se jí poprvé uskutečnit telepatickou konverzaci. Ale její „procházkou“ neunikly pozornosti „temných“ a velmi brzy na ni začal hon za účelem ukradení oněch kvalit a schopností, které měla, ale ještě je plně neovládla. V

čase, kdy se člověk seznamuje s novými schopnostmi a kvalitami, je nejzranitelnější, protože se s nimi ještě neměl možnost dobře seznámit a zvládnout je. A dokud se to nestane, budou se ho vesmírní sociální parazité pokoušet podmanit a přivlastnit si jeho schopnosti.

28. První návštěva Archangelsku

...